

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Lėkciija

I Kor. 10, 6—13.

BROLIAI: Negeiskime pikta, kaip kad jie geidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kai kurie iš jų, kaip yra parašyta: Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepa'eistuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimt trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkime, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko kaip vaizduotas pamokymas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nekristų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar pada-

Evangelija

Luko 19, 41—47.

ANUO metu: Jėzus prisiartinęs prie Jeruzalės ir matydamas miestą, verkė jos ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitą savo dieną pažintumei, kas tau neša ramybės, o dabar tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tavo pylimu, apguls tavo, suspaus tavo iš visur, parbloks žemėn tavo ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmenis ant akmenis, nes tu nepažinai savo aplanymo meto. Įėjęs į šventyklą, jis pradėjo varyti laukan parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai — maldos namai, o jūs padarėte iš jų galvažudžių lindyne. Jis mokė kasdien šventykloje.

rys tokią išeitį iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

DVASINIAI PERLAI

Neieškok turtų žemėje ir žemės viduriuose, bet pakelk akis aukštytyn ten tavo turtai, ten tavo gėrybės.

Garbini turta, garbini save, kas garbina turta, save — yra piktosios dvasios vergas.

Nevadink gyvenimą žaislu, gyvenimas — kelias į amžinybę. Atėjai į pasaulį, atėjai į gyvenimą ne turtų krauti, ne gražiai puoštis, bet rauti usnis ir sėti dorybes! Iš dvasinio dieny-

Tikėjimas yra brangesnis už visus žemės turtus. Nesiduokime išplėsti tą turta. Skaitykime tikėjimą aiškinančias knygas, nelaikykite širdyje abejonių. Būkime tikėjimo apaštalai, platinantys.

Kaip jūros dugnas, nepaisant didžiausių šėlstančių audrų ir bangų, visuomet yra ramus, taip ir tik toji siela visuomet yra rami ir patenkinta, kuri remiasi ant giliausio nusižemimo dugno. (J. Butkevičius)

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921, at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. 5c a copy.

Naudinga, Bet Negera

“Kad gi ir tu ir tai šitą savo dieną pažintumei, kas tau neša ramybės...”
(Luko 19, 42).

Mums bent kiek lengviau ant širdies, kai randame kaltininką, kai galime į kitą pirštu rodyti ir sakyti, jog štai, tas ar tas kaltas, kad mes šiandien vargstame ar randamės kokloje nelaimėje. Vaikas, prasikaltęs, visados stengiasi ką kitą kaltinti.

Taip ir mes šiandien, prieš apsupti, savo vaikų, savo mylimųjų netekę, daromės, kur čia radus kaltininką. Mums bent truputį lengviau ant širdies, kad galime tą Hitlerį kaltinti už visus savo vargus.

Bet jeigu mes bent valandėlę stabtėsime ir su savo sąžine atvirai pasikalbėsime, mes pamatysime, jog mes patys padėjome šį baisų ir pražūtingą karą surengti.

Jeigu mes ištikrųjų norime rasti kas kaltas, pasižiūrėkime į savo universitetus, į savo kolegijas, į savo mokyklas! Jau penki šimtai metų, kai mūsų mokslo įstaigos savo klaidingu mokslu rengė šį karą. Net dar ir šiandien mūsų viešose mokyklose mokinama, jog nėra skirtumo tarp tiesos ir klaidos, tarp gero ir blogo. Tas tiesa, kas šiandien mūsų aplinkybėms tinka, tas gera, kas mums naudinga! “Jeigu man naudinga,” aiškina mūsų mokyklų mokslas, “tai ir gera”.

Toks mokslas, mokyklos suole, rodos, nors klaidingas, bet visgi ne toks jau pavojingas.

Bet žiūrėkime kas atsitiko. Vokiečių ir japonų studentai čia atvažiavo eiti mūsų universitetus. Jie klausėsi mūsų profesorių, jie užsirašė savo knygosė: “Tas tiesa, kas aplinkybėms tinka; tas gera, kas naudinga”.

Sugrižę namon, jie persiskaitė savo mokslo knygas; persiskaitė pasimokino ir savo brolius pamokino.

Japonams labai naudinga buvo Pearl Harbor paimti. Jeigu naudinga, tai ir gera. Juk jį mūsų profesoriai taip išmokino! Hitleriui aplinkybės buvo kuo puikiausios, kuo palankiausios mažasias tautas paimti! Ir naudinga! Jeigu naudinga, tai ir gera!

Nekaltas nei japonas nei Hitleris! Jie tik įvykdino tai, ką mūsų neva-mokslinčiai jau šimtai metų kai teigė ir tebetegia: “Kas naudinga, tas gera!”

Bet mums nėra reikalo žiūrėti į universitetus, mums nereikia taip toli eiti, kad rastume visų šių skerdynių priežastį.

Pasižiūrėkime patys į save. Ir mes lygiai, kaip tie mokslinčiai esame kalti. Argi ir mes visados neieškojome to naudingumo, to patogumo? Kaip greitai mes užklausiame: “Kas man iš to? Ką aš gausiu? Kokia man nauda?” Taip gyvendami, taip į gyvenimą žiūrėdami, mes įgyvendiname tą mūsų suklydusių mokytojų mokslą ir sekame Hitlerio ir japono pavyzdžiu.

Kaip dažnai mes klausiame kokia bus mums nauda, o pamirštame apie tiesą, dorą ir gėrį?!

Visagalis Dievas nekartą pasirenka niekam vertus žmones, net visiškus niekšus, savo išrinktuosius pamokinti ar nubausti. Skaitome, kai sykį net ir asilas žmogų pamokino. Gal ir šiandien Dievas mus baudžia, mus mokina per tą protiškai šukėtą Hitlerį. Gal Hitleris ir japonas, tai mums Dievo rykštė!

Kristus verkė Jeruzalės. Gal šiandien Jis verkia Amerikos! Gal ir mes nepažinome aplankymo meto!

Kun. Jeronimas J. Bagdonas

GILESNIJOI IŠMINTIS

Daugelis išminčių stebisi, kaip galėjo sau artimiausius ir didžiausius pagelbininkus, Savo uždaviniu tiesioginius vykintojus rinktis iš beraščių žvejų tasai genijų Genijus, kuris tarp šviesiausių ir galingiausių klasinės kultūros tautų rengėsi sukurti visai skirtingą, dalinai joms priešingą krikščioniją. Jo elgėsi mes visi pavadintume klaida, jei nežinotume, kad tie beraščiai pagelbininkai visgi Jo uždavinį įvykdė ir sukūrė didžiausią, bei tobuliausią religiją.

Tuos du dalyku prisimindami: apaštalių nemokslingumą pripažindami ir krikščionijos plitimą žinodami, mes turime ieškoti tos gilesnės išminties, kuri V. Jėzaus elgesyje buvo, bet ne paviršiumi visiems matoma plūduriavo. Kristus žinojo, kad už mokslininkus geresni bendradarbiai yra žmonės, kurių sąžinė skaisti ir širdis nesugedus. Toki buvo beveik visi Jo apaštalai. Be Kryžiaus Tragedijos nebūtų pasisekusi krikščionija, o tai tragedijai reikėjo nors vieno žemos sielos žmogaus; ir Judas Iskarijotas prisiplakė prie Jėzaus. Bet reikėjo ir rasto Kristaus paskelbtoms tiesoms išlaikyti, ir V. Jėzus pasikvietė į beraščių apaštalių būrelį žmogų, kurs mokėjo rašyti. Tas vadinasi muitininkas Levi; bet jis pagarsėjo Mato Evangelisto vardu. Kiti apaštalai klausė Mokytojo žodžių ir gėrėjosi; Matas klausė ir išrašinėjo. Ne viską jis užrašė, bet vertingi yra jo užrašai. Pirmosios Evangelijos vertė krikščionijai yra neapsakoma.

Šiandien iš tos Evangelijos bažnyčiose skaitoma trumputė ištrauka: vos 13 eilučių, bet jų turinio užteks mums. Toje ištraukoje yra minėti du įvykiai ir abu reikšmingi. Pirmasis kalba apie tai, kaip V. Jėzus išgydė raupsuotąjį, vien tik palytėdamas jį. Tame įvykyje yra ne vien stebuklas, bet ir laimė iš-

gijusiam žmogui, ir daug reikšmingesnis dalykas, būtent, Jėzaus mokslo patvirtinimas antgamtinio antspaudu.

Antras įvykis tai šimtininko tarno išgydymas. Šimtininkas buvo karininkas, šimto vyrų kuopos vadas. Jis buvo kilęs iš stabmeldžių, bet į stabus jau nebetikėjo ir vieną Dievą tegarbino. Nors ir šitas įvykis buvo Dievo galybės pasireiškimas, kad Kristus išgydė ligonį, net nematęs jo, bet pagerbė Dievo galybę, daugiau domės mes turime kreipti į pavyzdinę to šimtininko elgesį. Jis taip pat pareiškė Kristui, kaip Dievui, nepaprastai gyvą ir gilų tikėjimą. Tokiu būdu, prieš tapdamas krikščioniu, jis jau buvo krikščionims pavyzdys. Mokinkimės iš jo.

Vyskupas Petras Būčys, M.I.C.

Taupykite Vartotus Pašto Ženklus

Ar norite prisidėti prie tikro misijonieriško darbo? **Taupykite Vartotus Pašto Ženklus!** Štai lengvas ir visiems prieinamas būdas, kuris neša misijoms didelės naudos, o bendradarbiams gausių nuopelnų.

Šioj srityj daugiausia gali pasidaryti tie, kurie dirba krautuvėse, bankuose, ofisuose ir panašiose vietose, kur kasdien pereina daug pašto.

Nuplėšdami pašto ženklus, saugumo dėlei, malonėkite apie patį ženklą palikti apie pusę colio (ar mažiau) popieriaus.

Kada susidarys keletas svarų pašto ženklų, siųskite juos "4-th Class Mail" šiuo adresu:

MARIAN HILLS SEMINARY
MISSION CLUB
HINSDALE, ILLINOIS.

ŽOLINĖ

rugpiūčio mėn. 15 d., Marija mėnesio
Globėja

JAUČIAME, kad šiandien didelę die-
na. Šiandien švenčiame ne vieną,
bet švenčiame kartu keletą gražiausių
ir išpūdingiausių Marijos švenčių.

MARIJOS MIRTIS

Viena, šiandien minime palaimintą
Marijos mirtį. Šventasis Raštas sako:
“Viešpaties akivaizdoje brangi jo šven-
tųjų mirtis.” Jei brangi Viešpaties aki-
vaizdoje šventųjų mirtis, kaip gi bran-
gi buvo Marijos mirtis, Marijos, kuri
šventesnė už visus angelus ir šventuo-
sius!

Marijos mirtis brangi buvo Dievui!

Dievo akyse didžios vertės turi šventa,
tyra Dievo meilė. Nėr didesnės meilės
kaip ta, jei kas guldo savo gyvybę už
savo Viešpatį. Tai Jėzus liūdija. Šito-
kią meilę parodė šventi kentėtojai, bet
už juos dar didesnę meilę parodė Ma-
rija, nes Ji tiek daug mylėjo Dievą,

jog toji meilė lyg kokia dangaus ug-
nis sudegino Marijos jėgas, Marijos
nekalčiausią širdį. Marija ne kokia li-
ga mirė, ne senatve, Ji mirė meile. Ma-
rija yra gražiausia, prakilniausia Die-
vo meilės auka, maloniausias Dievo mei-
lės kvapas, kuris savo saldumu labai
patiko Dievui. Marijos mirtis todėl
brangesnė už visų kentėtojų ir šven-
tųjų mirtį, nes tokia mirtimi, tokios
Dievui meilės niekas kitas neparodė,
nė vienas šventasis, nė visi šventieji
kartu. Tik vieno Jėzaus švenčiausia
mirtis brangesnė už Marijos mirtį, bet
Marijos mirtis savo brangumu labiau-
siai panaši į Jėzaus mirtį. Jėzus ir
Marija — mums du aukščiausi idealai.

JĖZAUS IR MARIJOS MIRTIS

Jėzaus ir Marijos mirtis — mū-
sų mirčiai du aukščiausi paveiks-
lai, nors išoriniai juodu vienas nuo
kito skiriasi, nes Jėzus mirė ant
kryžiaus savo kraują liedamas, Ma-
rija nepraliedama kraujo užgeso
lyg saulė nusileisdama, bet Juodu
abu yra didžios Dievo meilės au-
kos: Jėzus gyvybę atidavė iš be-
galinės Dievo meilės, bet ir Ma-
rijos širdis liovės plakusi irgi iš di-
džios Dievo meilės.

MARIJA TROŠKO MIRTIES

Brangi buvo mirtis pačiai Ma-
rijai. Ji troško mirties, Ji jos il-
gėjos. Nors dar ant žemės, kol gy-
va buvo, bet Jos dvasia ilsėjosi
danguj. Kame tavo turtas, ten ir
tavo širdis. Marija aiškių aiškiau-
siai matė, kokie menki žemės tur-
tai, pramogos ir garbė. Jos siela
visiškai nuo jų nusigrėžė. Jos aukš-
čiausias turtas buvo begalinis dan-
gus, o danguje tik Jėzus. Visą sa-
vo gyvenimą, visus darbus, min-
tis ir žodžius Ji kreipė tik į Dievą, į sa-
vo brangiausį Jėzų. Kai atėjo mirtis
nebuvo Jai nei liūdna, nei baistu, nei
ko nors gaila. Ji džiaugėsi taip, kaip
karalius, kurs eina į gražiausias vai-
nikavimo iškilmes; Ji džiaugėsi dau-

giau, kaip mes galim išmanyti, nes Ji tobulai numanė, kas Jėzus, Ji tik pas Jį troško, ir Ji dabar ėjo.

MUMS PAVYZDYS

Tai mums gražiausias pavyzdys. Ir mums Marijos turtai prieš akis padėti. Dangus ir Jėzus! Dangus ir Jėzus ne tik tada, kada mirtis ateis! Dangus ir Jėzus — dabar, dabar, kol gyvi ir sveiki, dabar, kai esam tarp turtų ir pramogų. Aukščiausias mūsų turtas ir pramoga turi būti dangus ir Jėzus. Gyvenkim dabar tik Jėzui, taip, kaip Jėzus ir Bažnyčia moko; vykdykim Jėzaus įsakymus; darbus ir kentėjimus aukokim Jėzui ir atsiminkim, kad dangų mes rasim begalinę laimę ir turtą, didesnę už visą mūsų supratimą; atsiminkime tai pagundose, kai turtai, garbė ir nešvarios pramogos mus traukia. Aš dangaus esu, aš esu Jėzaus ir Jėzui! Mūsų džiaugsmas ir turtas — irgi Dangus ir Jėzus. Mums Jų gana. — Jei taip gyvensim mes nesibijosim mirties, mes jos lauksim, mes su džiaugsmu ją sutiksim ir su džiaugsmu mirsim tam, kad amžinai gyventumėm numirus tenai nueitumėm į neapsakomą Dangaus laimę pas savo Jėzų!

MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ ŠVENTĖ

Antra, šiandien mes švenčiame ir Marijos Ėmimą į dangų su siela ir kūnu. Mirtis ir mirtį sekąs supuvimas yra bausmė už nuodėmę. Marija buvo be jokios nuodėmės šešėlio. Dievas Jai leido mirti, kad Jos gyvenimas būtų tobula auka, panaši į Jėzaus gyvenimo auką, kurią Jis baigė mirtimi ant kryžiaus. Bet kaip švenčiausias Jėzaus kūnas nematė supuvimo, taip pat ir Marijos kūnas, ne tik nesuteptas nė nuodėmės šešėlio, bet pašvęstas aukščiausios skaistybės ir viso šventumo gaušumu turėjo būti panašus į Jėzaus kūną savo likimu — ir Marijos kūnas nematė supuvimo! Marijos mirtis buvo saldus užsnūdimas, gražiausias sap-

nas, po kurio tuoj patekėjo nebegestantis amžinybės rytas. Kristus pats tarė savo brangiausiai Motinai: Atsikelk, mano drauge, ir ateik į dieviškus iškilmių stebuklus, kurie tau suruošti! — O, koks džiaugsmas buvo Marijai! Ji kėlės iš grabo, visai ta pati, kuri gyveno ant žemės, bet visai kitokia: žemės rožės ir dangaus mėlynė užtemo prieš Jos gražumą, saulės šviesa ir žvaigždės — prieš Jos skaistumą!

MŪSŲ PRISIKĖLIMO VAIZDAS

Tai yra mūsų būsimojo prisikėlimo vaizdas. Palaiminti jūs, kurie dabar gyvenate, kaip Jėzus moko, kurie sergit skaistybės vainiką, kurie kovoja su pagundomis! Jūsų laukia palaimintas iš numirusių atsikėlimas. Jūs kelsitės išganymui, bet kelsitės ne tokie, kokie dabar esat — jūs būsit panašūs į angelus ir visas dangus stebės jūsų grožybę! Bet vargas tiems, kurie dabar gyvena nuodėmėse. Gal jie gražūs ir brangiai dėvi, bet prisikėlimo dieną jie bus panašūs į piktąsias dvasias, ir jų gėda ir skausmas bus neišpasakytas. Grįžkite nusidėjėliai šitą dieną prie Dievo — Marija padės. Šiandien Jos iškilmių diena; ne tik grįžkite, bet visi rūpinkimės kuo daugiau pamilti Jėzų, kuo skaisčiau gyventi, kuo geriau melstis, kuo sąžiniškiau dalintis, kuo griežčiau atmesti nuo savęs visas pagundas, nes atsiminkit, juo geriau dabar gyvensit, ir juo daugiau dėl Jėzaus, kentėsit ir dirbsit, juo gražiau jūs spindėsit atsikėlimo dieną, taip pat jūsų laimė ir garbė bus didesnė. Marijai rūpi jūsų didesnė laimė ir garbė. Ji jums padės. Jos džiaugsmas padėti. Tuo Ji trokštė trokšta atsilygti Dievui už visa, ką Jis Jai suteikė amžiname Danguj!

MARIJOS VAINIKAVIMO ŠVENTĖ

Šiandien minim ir trečią gražiausią, Dievui, Marijai ir mums brangiausią šventę — Marijos vainikavimo iškilmes! Žmonių jėgos per menkos, kad

galėtų apimti, suprasti, apsakyti tai, kas yra Marijos vainikavimas Danguj!

Kas ją vainikuoja? Pats Dievas, kurio galybė, išmintis ir dosnumas nežino ribų: Pats Dievas Mariją pasodino į savo sostą. Ką tai reiškia? — Dievas Marijai suteikė galybę, didesnę už viso pasaulio ir angelų galybę — Marija yra tartum visagalė. Marijai suteikė neišmatuojamos išminties brangenybes. Marija tobuliausiai žino visa, ką išrado žmonijos mokslininkai, Ji žino, ką jie dar suras; Ji matė visą pasaulį, visus žmones, visas paslaptis, Ji žino visą dangų, visų dalykų vertę. Ji tobulai pažįsta mus, mūsų reikalus, mūsų vargą, darbus, pagundas. Ji yra tartum — visažinanti. Marijai suteikė neišpasakytą gražumą ir turtus. Visi dangaus turtai, visi Jėzaus nuopelnai, visos malonės sudėtos Marijos rankose. Iš tiesų, mes negalim išmanyti, kas yra Marija. Ir toji galingiausioji, išmintingiausioji, turtingiausioji Marija yra tikra mūsų Motina. Į Jos nekalčiausią širdį įdėjo meilę, nežinančią ribų, gerumą ir gailestingumą, nežinantį saiko. Marijos širdis liepsnoja troškimu mums gera daryti. Jeigu būtų galima danguje mirti, gal būt Marija mirtų iš tos meilės, kuria Ji mus myli, iš to troškimo mus į cangaus laimę nuvesti, kuris dega Jos širdy! Nepamirškime Marijos. Viską pamirškim, tik nepamirškime Jėzaus ir Marijos. Ji mus supranta nes ir Ji pati panašiai gyveno ant žemės; tik Ji buvo neturtingesnė, kaip mes, daugiau liūdėjo, daugiau verkė, daugiau buvo nuokriausta, daugiau apleista, daugiau alko ir troško, drebėjo iš baimės ir verkė — Ji tobulai išmano mus, nes visada Ji buvo skaistesnė, kaip mes, kantresnė, mielesnė priešams ir prieitiams, daugiau meldėsi, daugiau buvo nuolankesnė. Dabar Ji todėl begalinėj garbėj. Marija nori mus vesti savo takeliais į amžiną laimę. Eikim su Marija taip kaip Marija: kantrybe ir meile pas Jėzų ir Mariją.

(V)

Baisu Kaip Jaunuoliai Pradeda Ieškoti Aistrų

BRANGI SESELE:

Be abejo, kiekvienas kuris skaito maldaknygę atranda sekančią gražią maldą: "O Marija, be sutepties pradėtoji, melskis už mus, kurie šaukiame Tavo pagalbos."

Jei tie žodžiai būtų neprasmingi be abejo Bažnyčia nepatartų mums juos kalbėti. Bažnyčia žino mūsų gyvenimo kovas ir bandymus. Ji kaip gera Motina nukreipia mūsų akis į tą vienatinį kelią, kuris veda prie didesnės laimės. Ne turtas padaro žmogų turtingą ir gerą, bet jo skaistumo supratimas. Doras žmogus yra vertas aukso kalnų. Kuo mes daugiau priisartiname prie jo, tuo mes matome kaip jo gyvenimą puošia auksiniai darbai.

Kaip baisu yra pamąstyti, kai jaunuolyje atbunda baisi žemesnioji lytinė prigimtis. Iš pradžios, jaunuolis pradeda įdomauti, nerimauti, ieškoti progų išmėginti savo silpnas kūno aistras. Tuomet jo protas pasislepia, nes ima viršų geiduliai. Gyvenimo tūkstančiai laukia pavojų, kurie kiekviename žingnyje rengiasi praryti jo skaistybę. Įpuolęs į šią baisią nelaimių bedugnę, jaunikaitis ir mergaitė pamiršta, kad jie turi tokią gražią sielą, kad net angelai ja gėrįsi, o dieviškasis Išganytojas sako: "Dėja tam, kas papiktina vieną šitų mažutėlių. Naudingiau jam būtų, jei girnų akmuo būtų jam užkabintas ant kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą" (Luk. 17, 2).

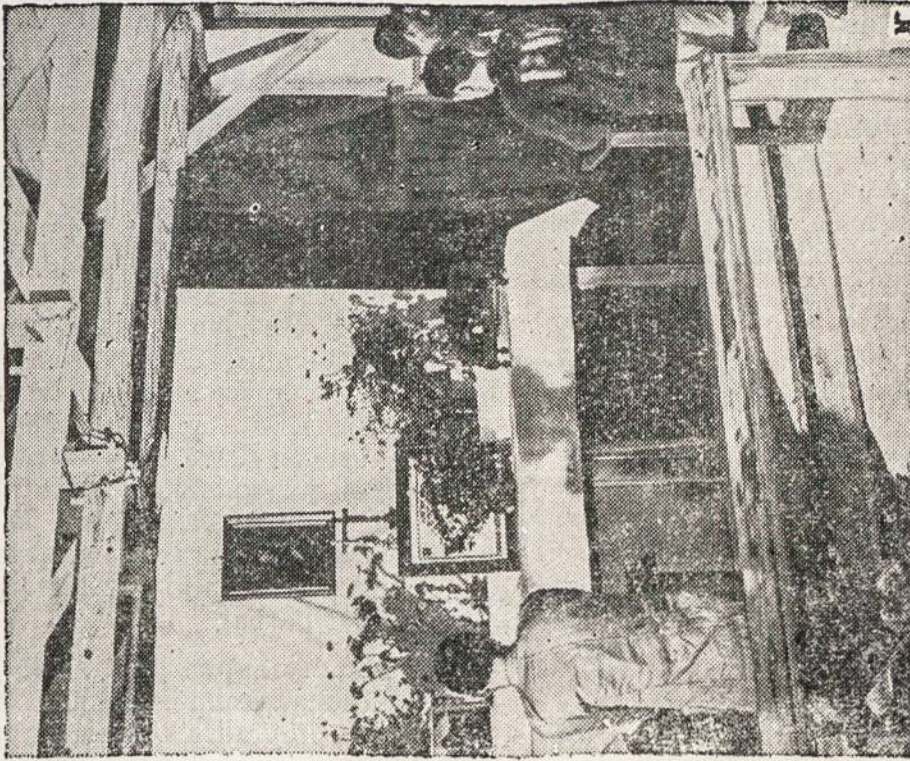
Su tikra pagarba,

Kunigas Konstantinas

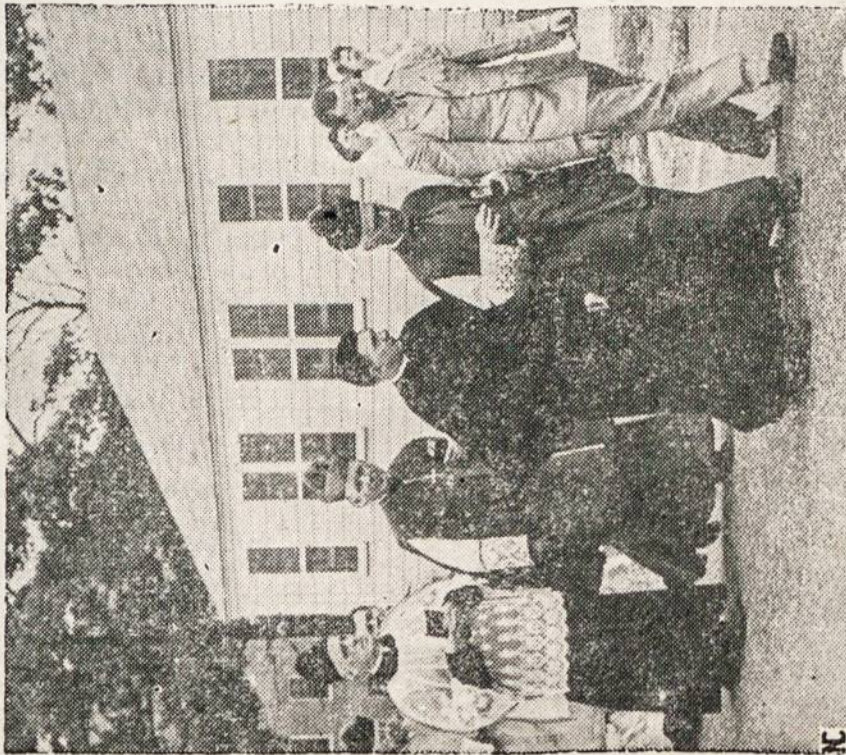
KATALIKŲ PASAULIO VĖLIA

KARO BELAISVIAI MELDŽIASI

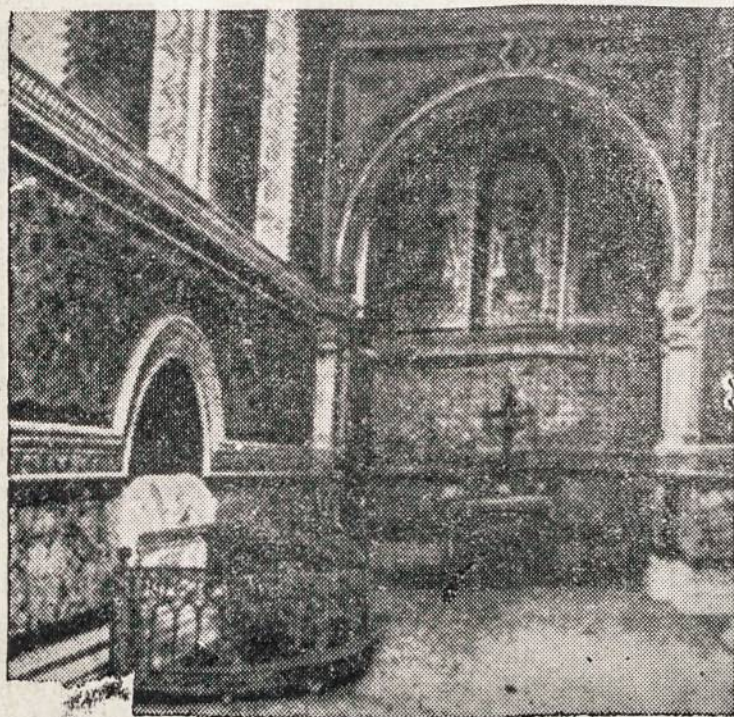
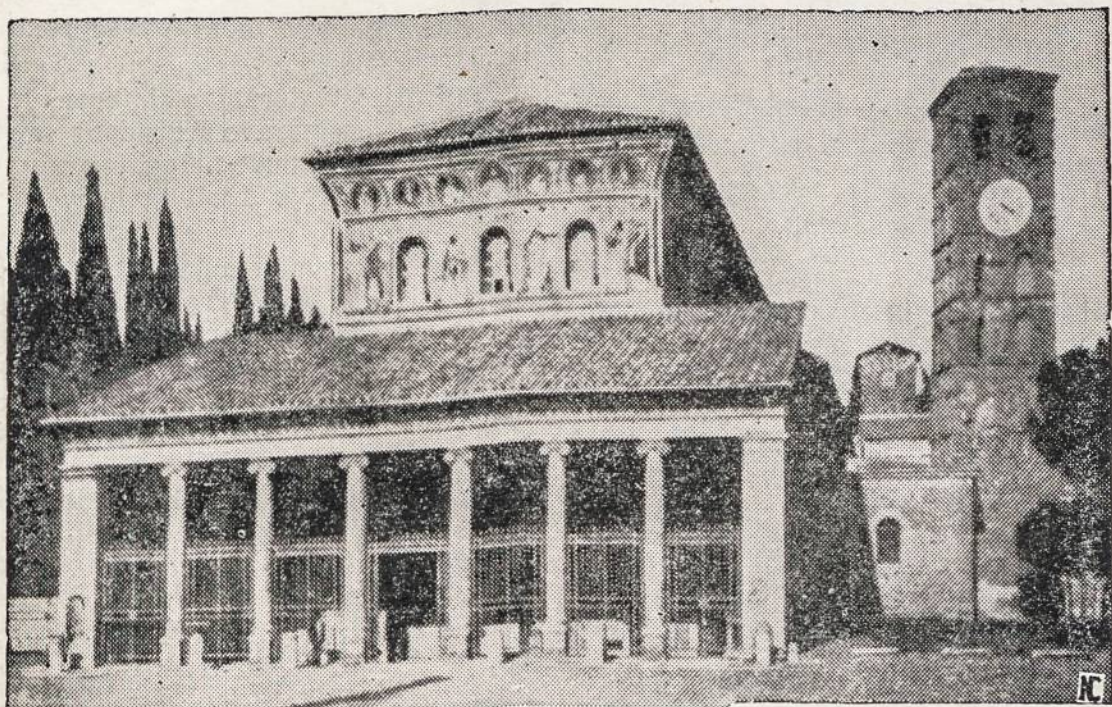
Du italų karo belaisviai atsklaupę meldžiasi Ft. Leonard Wood, Mo., koplyčioje. Vienam iš jų nugaroje pažymėtos raidės "P. W.", tai reiškia prisoner of war. Tūkstančiai vokiečių ir italų, daugiausia paimtų Š. Afrikoje, yra U. S. belaisvių kempėse, ten paskirti kapelionai aprūpina jų dvasinius reikalus.

PIRMOS ŠV. MIŠIOS

Vyskupas William T. McCarty, C. SS. R., militariškas delegatas vyksta į naują armijos koplyčią, Halloran ligoninėje, Staten Island, N. Y., laikyti šv. Mišių. Jis pareiškė, jog Amerikos valdžia geriausiai aprūpina kareivių dvasinius reikalus.

USIOS ŽINIOS PAVEIKSLUOSE

San Lorenzo bazilika, Romoje, nukentėjo laike bombardavimo, kai netoli bazilikos buvo taikoma į kariškas vietas. Popiežius Pijus XII aplankė sužalojimo vietas ir reiškė žmonėms paguodos žodžius. Bazilika buvo pastatyta apie 330 metus, padidinta šeštame amžiuje ir pabaigta 1216 metais. Joje yra Popiežiaus Pijaus IX karstas (apatinis paveikslas).

Už Dievą ir Tėvynę

PARAŠĖ MSGR. FULTON SHEEN.

Vertė Pranas Jančius, MIC.,
ir K. Antanas Sandys, MIC.

KUN. KARALIAUS PREMIJUOTAS
VERTIMAS

Katalikas irgi nebus laisvamanis, kuris pažangos dėlei amžinus dėsnius i idealus mes į krepšį. Katalikas nurodo, kad jei neturi nustatytos pradžios ir tikslo, pats žmogus niekuomet nežin ar daro pažangą ar ne.

Kaip artistas žinotų ar jisai daro pažangos tapyboje, jei kiekvieną kartą jam pakėlus akis nuo darbo jis rastų kitą asmenį sėdintį jo paveikslo nutepimui.

Pavyzdžiui, praėjusios kartos laisvamaniai skelbė laisvamanybę, kad išlaisvintų ekonomiškus veiksmus nuo valdžios kontrolės; šių dienų laisvamanis skelbia liberalizmą, kad įvedus valdžios pirmenybę ekonominėje santvarkoje.

Senasis laisvamanis troško spaudos, kalbos ir sąžinės laisvės demokratijos pavidale; naujasis gi stodamas prieš senąjį laisvamanį nori laisvės be demokratijos pavidalo apsaugos.

Senasis laisvamanis buvo kapitalizmo gynėjas; naujasis gi reaguoja prieš kapitalizmą ir nori įvesti kurią nors kolektyvinę tvarką arba valdžios kontrolės rūšį.

Senasis laisvamanis kovojo prieš mokesčius (taksas) be atsakomybės; naujasis gi nori taksas kaip duoklę be atsakomybės.

Prieš penkiasdešimts metų gamtos moksle senasis laisvamanis buvo materialistas. Jo sūnus, kuris vadinasi laisvamanis yra šių dienų atžagareivis.

vis, kuris gamtos moksle esąs idealistas.

Prancūzijos laisvamaniai, kurie laisvės vardu prieštaravo Karaliaus ir Altoriaus valdžiai, buvo atžagareiviai, nes jie patys nenorėjo duoti tą laisvę proletariatui.

Daugelis laisvamanių, kurie rašė, jog jie tiki į žmonių lygybę, turėjo vergų. Kitaip sakant, kiekvienas atžagareivis protestuoja prieš paskutinį laisvamanį.

Kartais laisvamanis ir atžagareivis sutampa viename asmenyje, kaip atsitiko su anglų poetu Milton.

Milton buvo laisvamanis, kuris norėjo spaudos laisvės ir stojo prieš knygų cenzūravimą, tačiau gavęs puikią algą jis reagavo prieš savo laisvamanybę ir tapo oficialiu knygų cenzoriumi.

Viskas ką turime pasaulyje yra reakcija prieš reakcijas; sukilimas prieš sukilimus; atžagareivis ir laisvamanis stovi ant svarstyklių ir mano, toli eina, nes kyla aukštyrų ir žemyn ir būk mato savo laikiną laimėjimą kovoje su priešais.

NĖRA LAISVAMANIŲ

Tikroje žodžio prasmėje nėra laisvamanių. Laisvamanis tikrai atžagareivis reaguojąs prieš paskutinę laisvamanybės rūšį.

Nauji laisvamaniai kariauja prieš senus; nauji sukilėliai stovi prieš senuosius sukilėlius. Šių dienų laisvamanis bus rytojaus atžagareivis.

Šis paprastas palyginimas padės aiškiau įrodyti kaip mūsų vadinamoji laisvamanybė, liberalizmas yra tik sukilimas prieš paskutinę laisvamanybę.

Moteris nusiperka naują sijoną šokiams, kurie įvyks, sakysime, gegužės 1 d. Šis sijonas tai paskutinis žodis

madoje; politinėj kalboj kalbant tos būtų "laisvos" ir "pažangios" daug geresnės už atžagareivius, kurios pirkosi sijonus praėjusiais metais.

Šokiuose pavydžios ir nekantrios akys seka laisvamanę, ji girdi daug saldžių pagyros žodžių. Pavartotas net ir žodis "drąsi".

Atsitinka, kad ji pakviesia į kitus šokius, mėnesį vėliau, su tais pačiais draugais ir toje pačioje vietoje. Ar toji moteris nešios tą patį sijoną? Visai ne. Verčiau pirmiaus mirtų.

Kodėl nedevētų? Dėlto, kad žmonės tą sijoną jau matė, ir ji daugiau nebebūtų pažangi. Ji turi nusipirkti naują sijoną naujiems šokiams.

Norėdama būti laisvamanė biržely, ji turi būti atžagareivė prieš savo gegužės sijoną. Todėl aš sakau, kad kiekvienas laisvamanis yra atžagareivis.

BAŽNYČIA SKIRTUMĄ PRAVEDA DRABUŽIŲ NEŠIOJIME

Bažnyčia tiki, kad galima padaryti skirtumą tarp madingo ir gražaus apsirengimo.

Imkime, pavyzdžiui, kunigo prie altoriaus nešiojamus arnotus. Tikrai juos negalime vadinti madingais, nes jie yra tik pritaikymas senosios romiečių togos; bet nors ir nerasi arnotą madų žurnale, kas gi ginčytų, jog kunigas prie altoriaus nėra tinkamai ir gražiai apsirengęs.

Bažnyčios mintys yra kaip Jos arnotai; visuomet gražiai aprenktos, bet niekuomet jos nėra laikinos mados vergai.

Po 1900 patyrimo metų Bažnyčia žino, kad tokia įstaiga, kuri taikosi vieno amžiaus dvasiai, taps našlė kitame amžiuje. Bažnyčia, tat, niekada neįtikis nei atžagareiviams nei laisvamaniams.

Ji patiks tik saujelei, kuri supras kaip ant neišgriaujamos uolos pastatytas namas su ten gyvenančiu savininku Petru, turi raktą, kuris įleidžia ir svečius.

MES NORIME RAKTŲ IR UOLOS

Atžagareivis nori uolos be raktų; laisvamaniai nori raktus be uolos; ir mes, kurie tikime į Kristų, kuris abu dalykus suteikė Petru, abiejų norime.

Tau buvo pasakyta, kad galima pasirinkti būti arba atžagareiviu arba laisvamaniu; kad turi sukti ar į dešinę ar į kairę. Tai būtų tiesa jei gyventumėm dviejų matavimų plokšte; tačiau turite ne tik kūną, bet ir sielą.

Todėl trijų matavimų pasaulis reikalingas, pasaulis su aukščiu, kuriame gali ištiesti ne tik savo kojas, bet ir širdis.

Mulas gali eiti tik į dvi puses: dešinę ar į kairę. Jis turi būti arba atžagareivis arba laisvamanis. Bet kadan gi tu turi sielą kita pusė tau atdara.

Lai neišmanėliai ginčijasi apie ką anūkas turėtų tikėti arba apie ką senelis tikėjo, bet domėkis tu, ką krikštoto sūnus tiki, nes jis gimęs iš Dvasios.

TEKALBA JUOKDARIAI APIE PAŽANGĄ

Jei pats esi teisingas su savim, pripažinsi, kad nuvargintas esi religijų, politinių pažiūrų ir visuotinio gyvenimo pagerinimo priemonių, kurios giria tavo gyvenimo būdą; nori to, kuris prieštarautų tavo gyvenimo būdai ir todėl galėtų tave atpirkti; įkyrėjo tau iki gyvo kaulo revoliucijos, kurios pila grobį ir turtus iš vieno žmogaus kišenės į kito; tu trokšti revoliucijos, kuri pakeistų jų širdis.

Tegul juokdariai kalba apie "pažangą" kai žmonija riejasi tarp savęs, nes tas, kurį jie vadina pažanga yra tik būdas — nykstanti pasaulio mada.

Laisvamanių ir atžagareivių svyrinėjimas tau nusibodo; tu ieškai jėgos ir dvasinės galybės, kurios bus abiem nepakenčiamos, kaip mūsų Dieviškasis Viešpats atžagareivių pariziejų buvo neapkenčiamas ir pavojingu laikomas, o laisvamanių Erodiečių buvo apšauktas tvarkos ardytojumi.

(Bus darčiau).

Gera Priežastis

Šis yra tikras faktas apie Enriką W. Longfelą, vieną iš įžymiausių Amerikos poetų, kuris įrodo jo nuoširdumo dorybę, kurią jis turėjo iš pat jaunystės dienų.

Vieną gražią pavasario dieną, kuomet Enrikas buvo vos tik dvylikos metų, jis kiek tik kojos nešė, bėgte bėgo Portlando link, savo gimtinės, gatvėmis. Buvo jau beveik laikas pamokoms, ir Enrikas norėjo išlaikyti savo mokyklos lankymosi stropumą šimtu nuošimčių.

Staiga pasigirdo balsas pagalbos šaukiantis. Pribėgęs prie vietos, iš kurios girdėjosi šaukiančiojo balsas, pamatė jauną verkiantį vaikutį.

“Kas tau yra”, užklausė Enrikas.

“Aš paklydęs”, atsakė verkiantis vaikutis.

“Ar nežinai kur gyveni?”

“Aš gyvenui prie Kedros gatvės, bet aš nežinau kaip pareiti”, atsakė besiašarojantis vaikutis.

“Aha, Kedros gatvėje. Tai tu labai toli nuo namų. Kaip tu čia patekai? Koks tavo vardas?”

“Mano vardas Jokūbas Stonis, ir aš čia atvykau su pieno vežiotu.”

“Dabar žinau kas tu esi. Tavo motina siuvėja. Aš tave parvesčiau tik pasivėlysiu pamokoms. Labai atsiprašau.”

Jaunas vaikutis pradėjo verkti dar smarkiau. Nuoširdusis Enrikas negalėjo žiūrėti į verkiantį vaikutį, ir pasiryžo jį namon parvesti. Uarvedęs jį Enrikas greitai nubėgo į mokyklą, nei nelaukdamas iš vaikelio motinos padėkos.

“Na, Enrikai, šiandien pasivėlinai”, tarė mokytoja. “Tai sugadina tavo rekordą”.

Enrikas išaiškino padėtį. Jo mokytoja pagyrė jo veiksmą, sakydama: “Tavo priežastis tikrai gera, bet tavo mielaširdystės darbas daug geresnis”.

Parašė Haegney. Vertė V. J. R.

Dievas Atėjo — Nerado Namie

Iš padavimų daug sužinome apie praeitį, apie žmonių ir tautų gyvenimą, papročius, tikėjimą. Iš padavimų taip pat semiamės žinias apie daug kitų mums mažai žinomų dalykų ir mokomės kaip saugotis praeities padarytų klaidų.

Sakoma, kartą viena siela su nepaprastu pasitikėjimu žengė prie Dievo sosto būti teisiama. Tai buvo viena tų vadinamųjų “šventų” sielų, kuri manė išpildžiusi Evangelijos patarimus, o ištikrųjų taip nebuvo.

“Kas tu esi, griežtai paklausė teisingasis Teisėjas. Tuo klausimu nustebinta, priblokšta, toji vargšė siela drebančiu balsu atsiliepė: “Ką, mano brangusis Viešpatie, ar Tu nepažįsti manęs?”

“Nepažįstu.”

Baime drebėdama, sumišusi, siela stengėsi persistatyti Viešpačiui, Jisai tuojau, be jokios abejonės ją pažintų. Ji pradėjo: “Tai aš, Viešpatie, ta pati, kuri pirmadieniais vargšų sušėpimo draugijos susirinkimuose lankiausi, o antradieniais, nešlaitynuose. Kiekvieną trečiadienį labdarų ratelyje siūdavau, ketvirtadieniais, lankydavau ligonius, o penktadieniais neturtinguosius. Šeštadieniais ir sekmadieniais, tai bažnytinių draugijų susirinkimuose ir pramogose darbuodavau. Kaipgi galite manęs nepažinti?”

“Tavęs, siela, nepažįstu, nes kada tik tave aplankiau niekados neradau namie!”

Šis padavimas kaip tik gali būti pritaikomas šiandieniniam mūsų gyvenimui. Paskendę nuolatai pasaulio reikaluose, kartais, rodos, net ir dirbdami Dievo ir Bažnyčios garbei, pildydami įsakymus, o vis vien Dievas atėjęs mūsų irgi neranda namie.

P. J.

Ji Nebijojo

BUVO žiaurus karas tarp Prancūzijos ir Rusijos. Vieną vakarą būrelis Rusijos kariuomenės žvalgų atsirado mažame Dijono kaimelyje, Prancūzijoje. Jie tuoju nutarė ten praleisti naktį. Nebuvo didesnio namo kuriam visi sutilptų. Tadgi vadas nutarė, kad jie padarysią savo stovyklą bažnyčioje.

Kaimo piliečiai tuoju sušaukė susirinkimą, nutarti kaip jie turi elgtis rusų tokiu nutarimu. Niekas negalėjo padaryti. Jie turėjo pasiduoti. Nebūtų buvę taip bloga jei kareiviai nebūtų nutarę apsistoti bažnyčioj, bet vargas buvo tame, kad bažnyčioje buvo Švč. Sakramentas. Parapijos klebonas tuo laiku buvo išvažiavęs pas mirštantį žmogų kitame kaime. Vargiai jisai begalės grįžti iki rytojaus.

“Draugai”, sakė vienas kaimietis, “mes turime patys išimti Švenč. Sakramentą iš tabernakulo ir nunešti į zakristiją. Tai bus saugesnė vieta, ten nebus išniekintas. Kadangi kunigo nėra, mes galime ir turime daryti ką jis darytų šitokioje padėtyje. Kas įneš Švenčiausiąjį į zakristiją?”

Jie paklausė Jono, jaunuolio, kuris eidavo zakristojono pareigas. Jis atsakė: “Ne, aš negaliu, aš nedrįstu”. Tada viens kito pradėjo klausinėti, bet visi taip pat atsisakinėjo: “Ne, aš negaliu, nedrįstu”. Jie bijojosi pridėti taip arti prie Jėzaus.

Tada vienas kaimietis, labai neturtingas žmogus, atsakė: “Aš turiu mažą mergaitę, Marytę. Ji tikrai keturių metų amžiaus. Ji kaip angelukas. Aš ją paimsiu į savo rankas, nunešiu prie altoriaus ir tegul ji paima Švenčiausiąjį Sakramentą į savo nekaltas rankutes. Tada nunešiu ją į zakristiją. Tokiu būdu vien tikrai jos nekaltos rankutės palies tą šventą indą, kuriamė yra Švč. Sakramentas.

Šitam sumanymui visi pritarė. Tėvas priėjo prie altoriaus nešdamas ma-

žutėlę savo rankose. Josios mažos rankutės paėmė ciboriją su Švenčiausiu Sakramentu. Meiliai ji prispaudė ją prie savo širdies, o besidžiaugias tėvas prispaudė ją prie savo širdies ir nusiskubino į zakristiją su brangia našta. Ten Švenčiausios Ostijos buvo saugiai padėtos.

Kaip malonu priimti patį Jėzų į mūsų širdis ir Jam atkartoti Meilės žodelius. Mes galime ir būti kaip Marytė, tik dar daugiau kiekvieną rytą. Jėzus ateina į mūsų širdis, mes galime ilsėtis Jojo rankose, kada priimam Švenčiausią Sakramentą.

Marytė nebijojo prieiti prie Jėzaus. Kiti bijojo, o Marytė ne. Kodėl ne? Ji buvo gera, nekalta mergaitė. Būki-me kaip Marytė, nekalti ir nebaikštūs. Ilsėkimės kasdien ant Jo krūtinės.

Parašė Winfrid Herbst, S.D.S.-1940

Vertė Pranas Gvazdauskas, MIC.

Meilė yra kantri, maloninga, Meilė nepavydi, nesieltgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško savo naudos, nesuierzina, neįtaria piktu-me, nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa; visa nukencia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia. 1 Kor. 13, 4-7.

Neužsitikėk draugais ir giminėmis ir neatidėliok ateinančiam laikui tavo išganymo; nes greičiau žmonės tave užmirš, negu tu manai.

Vargas, neturtas, kančios ir persekiojimai negali nuslopinti dvasios tų, kurie tikrai Dievą myli: jie žino, kad net gyvybę praradę, jų atgaus garbingą amžinam gyvenimui. Nei tikėjimas, nei meile kardu nenugalima.

LIETUVOS ŽINIOS

**Lietuvos Metropolitas
Arkivyskupas
Skvireckas, kuris
buvo nacių
areštuotas.**

NACIAI SUĖMĖ ARKIV. SKVIRECKĄ

Vatikanas. — Naciai Kaune suareštavo Lietuvos Metropolitą Arkivyskupą Juozą Skvirecką už tai, kad jis atsisakęs paremti vokiečių okupantų vajų suorganizuoti lietuvių legioną ka-

riauti drauge su vokiečių kariuomenėmis prieš sovietus Rusijos fronte. Tą žinią pranešė Ecumenical Service, protestonų žinių agentūra Šveicarijoje.

Dėl tos pačios priežasties naciai areštavo ir kitus žymius katalikus Lietuvos visuomenės vadus.

KATALIKŲ PASAULYJE

NELAISVĖJE TAPO KATALIKU

Honolulu. — Ensign George H. Henshaw, kuris buvo Wake Island žlugime paimtas nelaisvėn, praneša laiške savo tėvams, kad nelaisvėje begyvendamas perėjo į katalikų tikėjimą. Jis norėjo tapti kataliku prieš Wake Island pasidavimą, bet tik nelaisvėje buvo

vieno australiečio kunigo atvestas į katalikų tikėjimą ir pakrikštytas.

BANKE DIRBO 25 METUS, DABAR KUNIGAS

Londonas. — Michael Lyman 25 metus dirbo banke. Neseniai jis buvo vyskupo Myers išventintas kunigu. Pirma-

sias šv. Mišias atnašavo šv. Panelės bažnyčioje, Fulham, kur nuo pat jaunystės dienų buvo veiklus parapijietis.

KULKOS ZVIMBIA APIE AUSIS, KAPELIONAS LAIKO PAMALDAS

Pacifike, Munda apylinkėje. — Nuvargę kareiviai meldėsi. Japonų snipe-

riai šaudė į juos. Kapelionas nieko nepaisydamas laikė gedulingas pamaldas už žuvusio kareivio sielą. Kareivis žuvo, kada jo dalinys puolė priešo kulksvaidsių paimti. Tai parodo nepaprastą katalikų kapelionų pasiūkumą.

AMERIKOS ŽINIOS

MAYORO PRAŠYMAS

Youngstown. — Mayoras William B. Spagnola išleido aplinkraštį, kuriame kreipiasi į miestiečius prašydamas, kad jie bendradarbiautų su nauju vyskupu, James A. McFadden. Youngstown neseniai buvo įsteigta nauja vyskupija.

KATALIKAI DARBUOJASI

New Yorkas. — Visose New Yorko arkivyskupijos parapijinėse mokyklose buvo vedama karo bonų ir ženklelių pardavimo vajas. Nuo rugsėjo 1942 iki balandžio 1943 viso buvo parduota \$2,019,070.21 vertės karo bonų ir ženklelių. Aišku, kad katalikai stropiai dirba dėl teisingos pergalės.

KOVOS PRIEŠ NEDORAS FILMAS

Toledo. — Šiame mieste pasiūlytas planas sudaryti komisiją kovai prieš nedorus krutamuosius paveikslus. Komisija bus atsakominga Tautiniam Pedoromo Legijonui (National Legion of Decency). Ši katalikiška organizacija jau daug metų kovoja prieš nedoras filmas. Jos pastangomis jau daug šioje

CHICAGOS ARKIVYSKUPAS S. STRITCH REMIA LIETUVIŲ KILNIUS SUMANYMUS

Ragina užbaigti senelių prieglaudos namų statybą. Lietuviai turėtų turėti berniukams high school.

Liepos 13 d., lietuviai lankėsi pas J. E. arkiv. Stritchą ir turėjo svarbų pa-

sikalbėjimą lietuviams rūpimais klausimais. Arkiv. Stritch pritarė lietuvių kunigų sumanymui pradėti organizuoti ruošimą naujų kunigų, kurie ateityje galės apaštalauti Lietuvoje ir tarp lietuvių kituose kraštuose. Šis reikalas bus stengiamasi įgyvendinti.

Buvo svarstytas ir labdarių namo — senelių prieglaudos — klausimas. J. E. arkiv. Stritch čia parodė daug prielankumo, pareikšdamas, kad šiam dalykui reikia sudaryti penkių lietuvių kunigų komitetą, kuriam pats arkiv. Stritch sutiko vadovauti, padėti užbaigti namo statybą ir įstaigos vedimu rūpintis. Tasai komitetas tvarkys ir tolimesnius prieglaudos reikalus.

Ekscelencija prisiminė, kad Chicagoje lietuviams reikalinga turėti aukštesnę mokyklą (high school) berniukams ir suminėjo, kad turi vilties, jog karo sunkumams palengvėjus, tėvai marijonai imsis šį reikalą tvarkyti.

Lietuvių kunigų delegacija — Mons. M. L. Krušas ir kun. A. Linkus — buvo patenkinti šiuo vizitu ir J. E. ark. Stritch parodytu prielankumu lietuvių reikalams. (LKFSB)

Tikrai laimingas tik tas, kuris nebijo nei mirties, nei nieko kito.

Darbo prakaitas išdžius, bet jo vaisius pasiliks. Šešpyras.

Nakties Svečias

“Aš noriu pasikalbėti su tuo vyru kuris pamokslą šį vakarą sakė,” reikalavo drąsus ir piktas svečias.

“Jau po vienuoliktos valandos,” maldavo nusigandusi šeimininkė “Ar negali palaukti iki rytojaus? Kunigai, labai išvargę šiandieną, jau ilsisi.”

“Ne! Aš negaliu laukti,” nekantriai atsakė vyras, “Aš turiu jį matyti tuoj. Aš žinau, kad jis čia yra. Aš mačiau jį pamokslo metu ir tik mačiau jį apleidžiantį bažnyčią.”

Misijos traukė būrius žmonių. Jų įtekmė buvo jaučiama ne tik praktikujančių katalikų namuose, bet ir karčiamose, gambliernėse, ir paleistuvių butuose, kur tik Jeronimas Smilius lankydavosi, nuo tada, kai įsitikino kad nėra pragaro. Nors gimęs iš katalikų tėvų, Jeronimas buvo palinkęs į blogą dar jaunikaičiu būdamas, ir laikui bėgant visai tikėjimą atmetė.

Jeronimo artimiausis bičiulis pirmąją misijų vakarą buvo nuėjęs pasiklausyti pamokslo ir buvo taip jo sužavėtas kad pasiryžo lankytis per misiją, ir pataisyti savo gyvenimą. Kai Jeronimui nepasisekė įkalbinti savo draugą eiti su juo į jų aukščiau lankomas karčiamas, jis irgi, nutarė atsilankyti į bažnyčią vieną vakarą.

Vieton išgirsti išdidų, mokytą pamokslininką, kurį jis tikėjosi rasiąs, Jeronimas nustebė išvydęs paprastą nuoširdų žmogelį, aiškinantį tikėjimo ir doros klausimus, pragaro kančios tiesas, su tokiu uolumu, kad net ir Jeronimo sukiėtėjusi širdis nejučiamai buvo paveikta. Bet jo puikybė ir blogi įpročiai pasipriešino maloniai, piktasis gundytojas sukurstė jį sakydamas: “Užmušk tą melagį, nes nėra pragaro! Jis meluoja.”

Misijonieriui atėjus svečių kambarin, Jeronimas Smilius atkišo šautuvą, jam

ir šaukė. “Tu netiki nei žodžio tuo ką tu šį vakarą sakei!”

“Prašau, tyliau kalbėt,” ramiai atsakė misijonierius. “Nėr reikalo pažadinti visą namą. Mes vieni galime šį dalyką aptarti. Sėskis ir pasakyk man savo vargus, kad galėčiau atsakyti į tavo klausimus aiškiau, nes aš tikiu į pragarą.”

Kada Jeronimas Smilius atpasakojo trumpai savo gyvenimą, jis pasakė kunigui: “Aš būčiau nušovęs tave pirm kaip tu nulipai iš sakyklos, jei tu nebūtum taip prašęs kad nusidėjėliai atsiverstų nuo savo blogų įpročių.”

“Tamsta ginčijaisi pats su savim ir priešinaisi Dievo malonei,” tarė kunigas. “Ar tu manai kad Dievo Sūnus būtų tapęs žmogum, ir būtų miręs ta baisia mirtimi ant kryžiaus,” užklauskė misijonierius, keldamas savo misijų kryžių, “jei Jis norėjo tave pasmerkti į pragarą? Ar tu manai, kad aš būčiau praleidęs visą savo gyvenimą tarnaudamas nepažįstamiems, jei aš nebūčiau norėjęs visus padaryti amžinai linksnius? Žmogau, padėk savo šautuvą. Ar tu nematai, kaip nelaimingu tavo nuodėmės tave padarė? Klaupkis ir bučiuok tavo Nukryžiuotąjį Išganytoją, ir sakyk su muitininku, ‘Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio’.”

Jeronimas Smilius, valandėlę svyravo, bet vis vien nerangiai atsiklaupė, bailiai pabučiavo kryžių, ir tada nužemintai prašė misijonieriaus išklaudyti jo išpažinties.

Pagal Kun. P. Geirmann, C.S.S.R.
Vertė Br. Antanas Čepanis, M.I.C.

